

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба број 36303/10
С.
против Република Македонија

Европскиот суд за човекови права (Прв Оддел) на ден 18 Декември 2018 година во Совет составен од:

Tim Eicke, *Претседател*,

Jovan Plevski,

Gilberto Felici, судии,

и Renata Degener, *Заменик Секретар на Одделот*,

Имајќи ја предвид жалбата поднесена на 23 Јуни 2010 година

Имајќи ги предвид наводите дадени од тужената држава и наводите дадени од жалителот во одговор

Ја донесе следнава одлука:

ФАКТИ

1. Жалителот, С., е македонски државјанин, кој е роден 1963 година и живее во Скопје. Претседателот го одобри барањето на жалителот да не биде откриен неговиот идентитет во јавност (Правило 47 § 4). Тој е застапуван пред Судот од г-а И. Данаилова Фрчкоска и г-дин З. Гавриловски, адвокати од Скопје.

2. Македонската Влада (“Владата”) е застапувана од нејзиниот претходен агент г-дин К. Богданов, подоцна наследен од г-а Д. Џонова.

Околности на случајот

3. Фактите на случајот, според поднесоците на страните, може да се сумираат како што следи.

1. Позадина на случајот

4. Жалителот бил вработен во Министерството за внатрешни работи („Министерството“) од 1987 година. Во 2005 година бил назначен на позиција помошник директор. Платата за ова работно место била утврдена на 1,150 бодови и било потребно високо образование (VII степен на стручна подготовка) и шест години професионално работно искуство.

5. На 15 септември 2006 година Директорот на друг сектор од Министерството го прераспоредил на работно место виш инспектор во полициска станица со плата од 650 бодови („одлука за прераспоредување од 2006 година“). Квалификациите за оваа работна позиција вклучувале високо образование и три години професионално работно искуство.

2. Прв сет на постапки

6. На 20 октомври 2006 година жалителот отпочнал граѓанска постапка за поништување на одлуката за прераспоредување од 2006 година.

7. На 4 октомври 2007 година Основниот суд Скопје 2 Скопје („првостепениот суд“) ја укинал одлуката за прераспоредување од 2006 година и го задолжил Министерството да го прераспореди жалителот на работно место соодветно на неговите квалификации. Сепак, судот го одбил барањето на жалителот да биде вратен на функцијата помошник директор. Судот утврдил дека одлуката за прераспоредување од 2006 година била донесена од страна на неовластено лице и дека прераспоредувањето било спротивно на членот 26 од Колективниот договор на Министерството, со оглед да работното место не било соодветно на неговите квалификации.

8. Апелациониот суд Скопје ја потврдил пресудата потпирајќи се исклучиво на немање на надлежност на Директорот да одлучува за такви прашања.

9. На 23 мај 2008 година, откако таквата пресуда станала правосилна, Министерот за внатрешни работи повторно го прераспоредил жалителот на работно место виш инспектор во полициска станица („одлука за прераспоредување од 2008 година“)

Квалификациите за работната позиција вклучувале високо образование и две години професионално работно искуство.

3. Втор сет на постапки

10. На 17 јуни 2008 година жалителот повел граѓанска постапка за поништување на одлуката за прераспореување од 2008 година.

11. На 18 февруари 2009 година првостепениот суд ја поништил одлуката од 23 мај 2008 година и му наложил на Министерството да го врати жалителот на работно место соодветно на неговото образование и работно искуство, утврдувајќи дека конкретното работно место не е адекватно на неговите квалификации.

12. На 3 декември 2009 година Апелациониот суд ја преиначил пресудата и го одбил тужбеното барање на жалителот. Релевантниот дел од пресудата, гласи:

“...Овој суд утврди дека првостепениот суд ... погрешно го применил материјалното право. Имено, погрешно утврдил дека [Министерството] не постапило по задолжението содржано во првостепената пресуда... од 4 октомври 2007 година.... Очигледно е дека од таа пресуда [Министерството] било задолжено да го назначи тужителот на работно место кое одговара на неговото образование, на стекнатото знаење и професионалното работно искуство. Во смисла на наведеното, [Министерството] постапило по задолжението од првостепениот суд дадено во цитираната пресуда за назначување на [жалителот] на адекватно работно место соодветно на неговото професионално работно искуство како и образование. Така, работното место на кое е назначен [жалителот] е утврдено во согласност со [Правилникот за работни места] и бара [високо образование] и две години работно искуство ... Затоа, оспорената одлука се донесува во согласност со член 26 став 2, подстав 1 (1) и (3), подстав 4 и став 5 [од Колективниот договор] на Министерството, каде е утврдено дека работникот може да биде прераспореден на секое работно место утврдено во согласност со Правилникот за работни места кое одговара на неговото ниво на образование со цел да се постигне поефикасно извршување на функцијата на Министерството и со цел да се постигнат подобри резултати на различно работно место. Во конкретниот случај, одлуката ... од 23 мај 2008 година е ... законска и донесена со правилна примена на одредбите од [колективниот договор] на [Министерството] и Правилникот за работни места ”.

Пресудата била доставена до полномошникот на жалителот на 29 декември 2009 година.

Б. Релевантна домашна пракса

1. Поднесоци од жалителот

13. Жалителот тврдеше дека во две правосилни пресуди во одделни судски постапки, и пред да започне вториот сет на постапки поведени од него (РОЖ бр.784/08, и РОЖ бр.357/08) судовите утврдиле дека прераспоредувањето на вработен во Министерството за внатрешни работи на пониско рангирано работно место било незаконско за сметка на тоа што тој вработен бил надквалификуван. Дополнително, во пресудата РОЖ бр.444/09 од 1 октомври 2009 година Апелациониот суд се повикал на тоа дека работникот е надквалификуван, како основа за прогласување на прераспоредувањето на работникот на пониско рангирано работно место, за незаконско. Со оваа пресуда е дозволено да се поднесе вонреден правен лек против истата поради одредени правни основи и според тоа не е конечна.

14. Тој поднесе четири други пресуди (РОЖ бр. 1453/09, РОЖ бр. 1274/08, РОЖ бр. 2017/08 и РОЖ бр. 522/08) со кои прераспоредувањето на работници во Министерството за внатрешни работи било утврдено како незаконско по различни други основи.

2. Поднесоци од Владата

15. Владата поднесе неколку правосилни пресуди кои претходат на случајот на жалителот (ГЖ бр. 8855/06; ГЖ бр. 9619/06; РСЖ бр. 212/07; РСЖ бр. 2212/07; и РОЖ бр. 965/08) во кои, фактот дека работник во Министерството за внатрешни работи бил надквалификуван, не се сметал за доволен кога би се ценел само тој факт, за да се утврди дека прераспоредувањето е незаконско.

16. Владата, исто така, достави три пресуди на Врховниот Суд во случаите кога тој суд е исклучително повикан да одлучи за законитоста на прераспоредување на вработените во Министерството за внатрешни работи. Тоа се *Рев бр. 414/2006* од 17 септември 2007 година, *Рев 2 бр. 260/2011* од 4јули 2012 година и *Рев2 бр. 581/2011* од 9 јануари 2013 година. Во сите три пресуди Врховниот суд сметал дека секое искуство што го надминува минимумот потребен за работното место се смета за ирелевантно при проценката на законитоста на прераспоредувањето.

ЖАЛБИ

17. Жалителот се жалеше според членот 6 од Конвенцијата дека Министерството не постапило во согласност со оваа одредба со првата пресуда, дека неговото право на правично судење било повредено кога

домашните судови по неговото второ барање одлучиле спротивно на воспоставената домашна судска пракса и дека должината од двата сета на постапки земени заедно биле прекумерни.

ПРАВО

18. Жалителот се жалеше според членот 6 од Конвенцијата дека Министерството за внатрешни работи не постапило во согласност со изречената пресуда од првиот сет на постапки. Освен тоа, кога тој ја оспорил одлуката за извршување на таа пресуда, неговото барање во вториот сет на постапки било одбиено спротивно на утврдената судска пракса. Крајно, тој истакна дека двете постапки земени во целина траеле прекумерен временски период. Член 6 § 1 од Конвенцијата, во својот релевантен дел гласи:

“Во одредувањето на неговите граѓански права и обврски... секој има право на фер ... судење вразумен рок пред... суд...”

A. Наводна неусогласеност со пресудата во првиот сет на постапки и различна домашна пракса

1. Поднесоци од странките

19. Владата тврдеше дека жалителот не обрнал внимание на пресудата РОЖ бр. 784/08 на домашните судови за поддршка на неговата интерпретација на домашното право. Понатаму, пресудата од 4 октомври 2007 година била исполнета со прераспоредување на жалителот на работно место кое одговарало на неговите квалификации. Имајќи го предвид датумот кога е донесена пресудата, жалбата за неусогласеност била поднесена повеќе од шест месеци по датумот на правосилната пресуда и не било неопходно жалителот да поднесе втора граѓанска тужба против одлуката за прераспоредување од 2008 година. Во секој случај, пресудата во вториот сет на постапки е во согласност со воспоставената домашна практика, пресудата РОЖ бр. 784/08 е единственото отстапување од истата.

20. Жалителот тврдеше дека фактот дека според одлуката за прераспоредување од 2008 година тој бил назначен на истото работно место на кое првично бил назначен не може да се смета за валидна усогласеност со пресудата од 4 октомври 2007 година. Во тој момент, нему не му преостанувало ништо друго освен да ја оспори одлуката за прераспоредување од 2008 година. Освен тоа, неусогласеноста со правосилната пресуда била континуирана ситуација и не се применувало правило од шест месеци. Тој тврдеше дека бил надквалификуван за работното место виш инспектор. Тој не ја изнел пресудата РОЖ бр. 784/08 како доказ на домашно ниво, бидејќи за тоа дознал по завршувањето на вториот сет на постапки.

2. Оценка на судот

21. Општите принципи кои се однесуваат на извршувањето на пресудите се сумирани во случајот *Burdov v. Russia (no. 2)* (no. 33509/04, §§ 65-70, ECHR 2009) и *Nesevski v. Macedonia*, (no. 14438/03, § 21, 24 April 2008), двете со понатамошни референци.

22. Општите принципи во однос на спротивните одлуки на домашните судови се неодамна сумирани во случајот *Lupeni Greek Catholic Parish and Others v. Romania* [GC], no. 76943/11, § 116, ECHR 2016 (извадоци), со понатамошни референци и *Balažoski v. Macedonia*, no. 45117/08, §§ 29-30, 25 April 2013 година.

23. Судот забележува дека Владата истакна неколку приговори во однос на допуштеноста на жалбата. Сепак, судот смета дека нема потреба да се разгледуваат одделно, бидејќи жалбата во секој случај е недопуштена поради причините наведени подолу.

24. Судот забележува дека во првиот сет на постапки, првостепениот суд наложил Министерството да го прераспореди жалителот на работно место „кое одговара на неговите квалификации“ (види параграф 7 погоре). Кога постапувал по предметот, Апелациониот суд не го одобрил образложението на првостепениот суд и ја потврдил одлуката само за сметка на фактот што лицето кое ја донело одлуката за прераспоредување немало надлежност да го стори тоа (види параграф 8 погоре).

25. Во отсуство на други конкретни инструкции, таквата пресуда не содржела задолжение за Министерството да го назначи жалителот на одредено конкретно работно место, туку само да го распореди на работно место за кое тој ги исполнува релевантните критериуми. По таа пресуда жалителот бил назначен на функцијата виш инспектор (види параграф 9 погоре). Апелациониот суд, во последователната постапка објаснил зошто таквото прераспоредување било законско (види параграф 12 погоре).

26. Судот, следно ќе испитува дали таквата пресуда е спротивна, како што тврди жалителот, на домашната судска пракса за тоа прашање, односно за релевантноста на работното искуство за прераспоредување на работно место.

27. Врз основа на достапните материјали се чини дека второстепените судови првично примениле нешто различна пракса (види параграф 13 и 15 погоре), но Врховниот суд изгледа дека усвоил единствен пристап (види параграф 16 погоре), кој бил идентичен со пристапот усвоен во случајот на жалителот. Тој пристап бил усвоен уште во 2007 година, односно пред Апелациониот суд да одлучи за

случајот на жалителот и понатаму да се применува и потоа (види параграф 16 погоре). Жалителот не поднесе никакви докази за спротивното (види параграфи 13 – 14 погоре, и спореди со *Ivanov and Dimitrov v. Macedonia*, no. 46881/06, § 31, 21 October 2010)

28. Затоа, дури и под претпоставка дека „длабоки и долготрајни различности“ постоеле во примената на членот 26 од колективниот договор на Министерството за ограничен временски период, тие последователно биле решени со интервенција на Врховниот суд.

29. Во секој случај, без оглед на фактот дека тужбеното барање на жалителот не можело да се разгледува од страна на Врховниот суд во трет степен, сепак било суштински утврдено на начин што е во согласност со утврдената судска пракса на тој суд (види, за разлика, *Rakić and Others v. Serbia*, nos. 47460/07 and 29 others, § 43, 5 Октомври 2010).

30. При такви околности, Судот не смета дека развојот на јуриспруденцијата создал состојба на судска несигурност заради која жалителот би бил лишен од правото на фер судење (види *Ivanov and Dimitrov*, цитирани погоре, § 32).

31. Следува дека овој дел од жалбата е очигледно неоснован и мора да биде одбиен во согласност со членот 35 §§ 3 и 4 од Конвенцијата.

Б. Должина на постапката

1. Поднесоци на странките

32. Владата тврдеше дека жалбата во смисла на првиот сет на постапки е поднесена надвор од правилото за шест-месечен период. Должината на вториот сет на постапки не била прекумерна. Крајно, Судот не би требало да ги анализира двата сета заедно бидејќи се однесуваат на различни прашања.

33. Жалителот повтори дека откако пресудата донесена во првиот сет на постапки не била почитувана, тој бил принуден да продолжи со вториот сет. Двете групи на постапки се однесуваат на истото прашање и треба да се анализираат заедно.

2. Оценка на Судот

34. Судот забележува дека двата сета на постапки се однесуваат на законитоста на две одделни одлуки за прераспоредување. Од тие причини, нивната должина ќе биде разгледувана одвоено (спротивно *Balcan v. Romania*, no. 37380/03, § 126, 29 July 2008).

35. Судот забележува дека жалбата во однос на првиот сет на постапки, кои завршиле со прераспоредување на жалителот на 23 мај 2008 година е недопуштена поради непочитување на правилото од шест месеци утврдено во член 35 § 1 од Конвенцијата, бидејќи тој ја поднел својата жалба на 23 јуни 2010 година. Оваа жалба мора да биде отфрлена во согласност со член 35 § 1.

36. Вториот сет на постапки отпочнале на 17 јуни 2008 година и завршиле на 3 декември 2009 година, траејќи нешто повеќе од една година и шест месеци на две судски нивоа, што не се чини прекумерно (види *Petreska v. Macedonia*, no. 16912/08, § 23, 21 July 2016, и во врска со работни спорови види *Ilievski v. Macedonia*, no. 35164/03, §§ 27-34, 22 April 2010).

37. Остатокот од жалбата е очигледно неоснован и мора да биде одбиен, во согласност со членот 35 §§ 3 (а) и 4 од Конвенцијата.

Поради овие причини, Судот, едногласно,

Ја прогласува жалбата за недопуштена.

Изготвено на англиски јазик и објавено на 24 јануари 2019 година.

Renata Degener
Заменик секретар

Tim Eicke
Претседател